

PETŐCZ ANDRÁS

Zárójelvers op. 98.

- ((*Beterít engem, ami beterít, elföldel, aki megbecsül engem.
Aki megbecsül engem, visszatér: márványtáblámat tisztogatja,
és nem engedi, hogy pusztává legyen mindaz a közösség,*
- 4** *ami megtartott minket, ami összetartott.
Beterít engem porhanyós föld, gyönyörű pázsit, gyökerek
fonják be arcomat. Új világ születik síromon. Valamiféle
ligetet képzelek, nagy-nagy tisztaságot, és vizet, tavat, vagy*
- 8** *tengert a közelbe, hogy borzongató öröm járja át testemet,
amikor elnéző mosollyal arra járok. Mert arra járok majdan,
láthatatlan is, vagy láthatóan, és őrizem mindazt, ami voltunk:*
- 11** *sok-sok elszánással megvert, sietős szorongások.
Meg ne illessétek az én felkentjeimet, az én prófétáimnak
ne ártsatok!, suttogom majd egykor, magamban, miként*
- 14** *az falevelek, ha éjszaka egymáshoz dörgölődnek, láthatatlan ---))*

* Petőcz András *Behatárolt térben (zárójelversek, 1984–2009)* című kötete hamarosan megjelenik a Tiszatáj Könyvek sorozatban.

Zárójelvers op. 99.

- ((*A zárójel, miként a koporsó: fekszik bent a Mozdulatlan Öreg,
nem kiabál, és nem is vitatkozik. Megőrzi őt a Kicsi Kis Létező,
megőrzi, avagy felemeli őt, fel, fel az égig, ismeretlen magasságba,*
- 4** *a hegycsúcsok fölé, de a házak fölé szinte bizonyosan.*
**Ki az, aki elfogad engem? Ki az, aki felmutat engem, győztesként
akár, fel, mind-mind a végtelen Világnak? Szavaimból ki fon majd
koszorút, kinek illesztenek a koszorúból koronát az ő homlokára?**
- 8** *Olyan sok halál tenyészik körülöttünk, annyi fogcsikorgató akarat,
a gyűlöletből és a haragból felhőkarcolókat lehetne építeni, ezernyi
tornyot, bazalt talpú hidakat, ha lennének közös elszánások ---*
- 11** *Olyan sok halál. Nem üzenek senkinek jobb hétköznapokat, csak
a Kicsi Kis Létezőre emlékezem: a nyakamban ül,
szaladunk bele az őszi falevél-zuhatagba. És ebben*
- 14** *a futásban nincsen szomorúság, csak öröm van: boldogság, szinte ---))*